

thị trường 71 đô-la, còn loại đặc biệt này phải đắt gấp ba, gấp bốn.

Một mảnh giấy nhỏ được đặt bên dưới khẩu cón. Bên trên có một hàng chữ nguệch ngoạc bằng bút chì :

« *Cần thận, dường như bị lộ* »

Văn Bình nhét khẩu súng vào cái túi nhỏ may sẵn trong vét-tông dưới nách. Chàng không tin công an và quan thuế Tirana bắt chàng lột bỏ quần áo để lục soát. Dầu sao chàng cũng là đồng chí của họ. Chuyển đi này chàng được chính phủ Anbani liệt vào hàng khách quý.

Tại sao Vélana lại đưa súng cho chàng ? Nếu cần, Bô-rét đã đưa súng từ khi còn ở Mạc tư khoa. Tại sao Vélana lại nói là « dường như bị lộ ? » Có lẽ toán mật vụ Trung cộng trên phi cơ nghi ngờ chàng, và Vélana đã may mắn nghe lỏm được một vài mẩu chuyện. Bại lộ, chàng sẽ bị mật vụ Anbani bắt. Và chàng sẽ khai ra Vélana. Phải chăng Vélana đưa súng cho chàng để tự vệ ? Phải chăng để chàng tự xử ?

Văn Bình lẳng lặng trở ra ngoài. Chàng bước một mạch qua chỗ Vélana và bọn đầu trâu mặt ngựa của KGB. Tuy không nhìn sang bên, chàng vẫn thấy cặp mắt của Vélana chăm chú nhìn theo nên chàng cảm thấy nhồn nhột ở gáy.

Phi cơ hạ thấp dần dần.

Và sau cùng là đáp xuống.

Như thường lệ, Văn Bình duyệt lại một lần tối hậu những chi tiết sử địa về quốc gia mà chàng sắp đến. Anbani, đồng minh mật thiết của Trung hoa cộng sản tại vùng ban-kăng, là một tiểu quốc đầy đồi núi, bắc và đông giáp Nam tư, nam giáp Hylạp, và về phía tây là biển Adôriatit. Hai phần ba dân số theo đạo Hồi. Năm 1939, Anbani bị phe Trục xâm chiếm. Sau thế chiến thứ hai, vương quyền của vua Zog đệ nhất bị lật đổ, và lãnh tụ công sản Enver Hoxha lên làm bá chủ. Từ bấy đến nay, Hoxha vẫn tiếp tục ngự trị. Dân số vắn vắn 2 triệu lại ở mức sống thấp nhất châu Âu, mật vụ lại hoạt động tàn bạo ngoài sức tưởng tượng nên tình hình nội bộ được yên tĩnh. Nhưng về phương diện điệp báo, chir hầu bé nhỏ này lại đóng một vai trò quan trọng. Tình báo Anh-Mỹ thường dùng Anbani làm đầu cầu để ly gián Liên số và Trung cộng. Lợi dụng địa hình hiểm trở, Tây phương đã thiết lập một đường dây giao liên qua lãnh thổ Anbani.

Con chim sắt khổng lồ rùng mình một cái thật mạnh trước khi dừng dừng hẳn.

Đã đến Tirana.

Ánh nắng bên ngoài tràn vào phi cơ. Phái đoàn địa chất Trung hoa được mời xuống trước. Thủ tục chiêu đãi của các công ty hàng không cộng sản khác hẳn tây phương : khi mua vé, hành khách đều

trả tiền ngang nhau, nhưng khi lên hoặc xuống máy bay hành khách phải tuân theo sự chỉ dẫn độc đoán của nữ tiếp viên Phái đoàn Trung hoa xuống trước vì bên dưới đã sắp sẵn một cuộc nghênh đón trọng thể.

Chu-Yao đi đầu. Bốn vệ sĩ kèm riết hai bên. Sau cùng mới đến Chu-Ling. Một vệ sĩ đặt sang bên, chia tay mời nàng xuống trước song nàng lắc đầu từ chối. Thời xưa đàn bà Trung hoa phải đi sau đàn ông. Mời mọc như vậy đã là quá lịch sự rồi nên gã vệ sĩ thân nhiên đặt chân xuống cầu thang.

Văn Bình nhận thấy Chu-Ling bước chậm lại. Dường như nàng đang tìm cơ hội để quay lại nhìn chàng. Chàng ngẩn cổ nói :

— Chào cô Chu-Ling.

Nàng ngúc đầu chào trả. Trên làn môi trái tim tuyệt đẹp bùng nở một nụ cười tuyệt đẹp. Văn Bình ngáy người như vừa uống xong một vô rượu nếp cẩm.

Tiếng quân nhạc từ dưới sân bay vọng lên. Thoạt đầu là quốc thiều Trung hoa nhân dân. Tiếp đến quốc thiều Anbani. Đội ban nhạc trời xong hai bản quốc thiều, toán hành khách còn lại mới được phép xuống. Thật ra trên máy bay cũng chẳng còn ai, ngoại trừ Văn Bình, Vélana, Khorút và bốn điệp viên KGB.

Bọn Vélana, Khorút đến Tirana với tư cách

gi ? Tại sao chính phủ Anbani lại cho phép họ nhập cảnh ? Trong một sao đồng hồ Văn Bình vừa khám phá ra một phần sự thật. Chính phủ Hoxha đã cương quyết từ chối nếu biết họ là nhân viên KGB. Như vậy có nghĩa rằng Vélana cũng như Khorút là những bộ mặt mới trong làng gián điệp số viết.

Văn Bình thở phào một hơi thật dài khi xuống hết nấc thang cuối cùng, và đặt chân lên nền bê-tông thẳng băng. Thế là chàng đã đến Anbani bằng cửa trước ! Chàng cảm thấy một bầu không khí quen thuộc đang bao trùm sân bay. Trong quá khứ, chàng đã nhiều lần nhập nội các quốc gia cộng sản bằng cửa trước. Lần từ Vọng các sang Hà nội chàng cũng từng được đón tiếp bằng quân nhạc, bằng hàng trăm người phục sức chỉnh tề dàn thành hàng ngang và nhất là bằng một đạo binh thiếu nhi quàng khăn đỏ, le te chạy đến mang vòng hoa quàng cổ.

Đám trẻ con từ 6 đến 10 tuổi mặc đồng phục xanh, quàng khăn đỏ chói lóa trên cổ tại sân bay Tirana cũng không khác đội thiếu nhi ở Gia lâm là bao. Chúng túa ra một lượt như ong vỡ tổ, miệng chào hỏi ríu rít. Văn Bình lồm bồm được mấy tiếng Anbani nên thoáng hiểu là chúng chào chú, chào bác chào cô. Văn Bình nhìn nhìn sau tấn trò tặng hoa là hội hè giải tán, nhưng chàng đã lầm.

Ngay sau đó là mục diễn thuyết. Phái đoàn Trung hoa được mời lên một cái bục gỗ khá cao, đứng trước máy vi âm. Năng chiếu xuống thật nhiều song lại mát mẻ dễ chịu. Nhờ trời chàng thông thạo tiếng Tàu nên Chu-Yao nói gì chàng cũng hiểu. Chu-Yao nói được một đoạn thì tạm ngừng để chờ phiên dịch.

Té ra thông dịch viên là kiều nữ Chu-Ling. Nàng nói tiếng an-bani nhanh như gió. Khi nói, miệng nàng cử động vô cùng duyên dáng.

20 phút trôi qua. Phái đoàn bác học ôm hôn đám trẻ con, bắt tay nhân viên tiếp đón một lần nữa rồi ra xe. Cha chả, An-bani là xứ xã hội chủ nghĩa, cấm thủ tư bản tây phương mà lại xài toàn Mercedes. Xìu thưa, đây không phải là Mercedes loại 300, nghĩa là loại đắt nề trông con mắt, gần 10 ngàn đô-la một chiếc. Sài gòn là thủ đô của sự kiêu tiền và tiêu tiền như rác mà chưa ai dám chơi loại 300 (tác giả xin lưu ý là ngoại trừ điệp viên Z-28) chỉ có vài ba chiếc của Nhà nước song toàn là Mercedes cũ rích cũ rì.

Mercedes nghênh đón phái đoàn Trung hoa thuộc loại Pullman 600, dặt gập dòn loại 300 thượng hạng, dài đúng 621 phau, nặng xấp xỉ 3 tấn, gồm 6 cửa, phía sau có thể mở ra bằng điện và ghế được nâng cao lên cho dân chúng hai bên đường có thể chiêm ngưỡng được đại quan ngự bên trong. Ngăn tài xế và ngăn chủ nhân ngồi có kính chắn, chủ nhân ra lệnh cho tài xế bằng điện thoại. Ngăn chủ nhân

có hai hàng ghế đối diện, ghế rộng như xa-lông. Ở trong tầm tay chủ nhân có đầy đủ tiện nghi tân tiến, tủ lạnh đựng rượu và đá cục, máy hát đĩa, máy ghi âm, máy điện thoại, và vô tuyến siêu tần số. Tốc độ trên hai trăm cây số-giờ mà chủ nhân ngồi êm ru như nằm trên nệm mút.

Cả thấy có ba chiếc Mercedes dài ngoằng, sơn đen, bóng lộn nối đuôi nhau trên phi đạo.

Trong chớp mắt, đoàn xe thượng lưu đã biến dạng. Văn Bình không nghe tiếng máy nổ. Chàng liếm mép thêm thưởng. Thế nào chàng cũng phải tậu một chiếc chiến xa quý phái này để làm le voi bà con Sài gòn chơi ! Đường phố Sài gòn chật ních xe cộ, chiếc 600 của chàng sẽ khiến những cô gái mới lớn ngồi vắt vẻo trên xe gần máy lác hai mắt. Và chàng sẽ còn gắn ống sắp-măng đặc biệt, phun ra một mùi thơm pha trộn tinh chất nước hoa hồng. Chàng sẽ không quên gắn ở sau xe một cái bảng nhỏ đề địa chỉ của chàng, để các kiều nữ ghi chép vào sổ tay mà tìm tới. Bểng sau của chiếc Pullman lại thích hợp với thú thưởng hoa bất tận và bất cấp kiểm tặc của chàng. Chiều dài, chiều ngang nó đều vừa vặn, và sức êm của nó thì tuyệt. Dầu sao chàng cũng quá tuổi thanh niên và sắp sửa mắc bệnh đau lưng nên hưởng thụ tình yêu phải có đầy đủ tiện nghi.

Chừng nào có chiếc Mercedes 600 Pullman

chàng sẽ đùa dai, đùa thật dai với ông cò Quận Nhất của hòn ngọc Viễn đông. Một chiều thứ bảy cuối tháng nào đó «vi cuối tháng thì thiên hạ mới đi chơi đông», nhất là trời tạnh ráo, chàng sẽ bắt Lê Diệp đội kết làm tài-xế chở chàng dạo phố. Đến đại lộ Tự Do, gần khoảng đèn giao thông khách sạn Caravelle là chỗ đông nhất, và được ông cò quan tâm đến nhất thì đạp lại. Hàng ngàn cặp mắt sẽ trầm trở khen ngợi, ai cũng muốn rời thử một tí xem hơi hương chiếc xe ra sao. Trai thanh gái lịch thêm hơi hương của chiếc xe là chuyện dĩ nhiên, nhưng dĩ nhiên hơn nữa là hơi hương thần tiên của một cô gái ngồi bên trong mặc đồ mỏng dính, và đặc biệt là chữ V trên ngực thật sâu, thật táo bạo.

Đợi cho công chúng bu den quanh xe, chàng mới ấn nút cho mọi riềm trong xe tự động kéo lại. Xe của Văn Bình biến thành cái hộp kín như bưng. Lê Diệp muốn nhìn ra sau cũng vô ích vì tấm kính ngăn cách cũng được che riềm dày. Ở trong xe, chàng và nàng tâm sự, người đứng ngoài không thể nào nghe tiếng. Chàng không phải là nhà thơ ngu ngốc nên không biết tâm sự bằng ngòi bút. Mà là tâm sự bằng miệng, bằng tay và bằng tài nghệ thiên phú..

Trời đất ơi, còn gì thú bằng được.. tâm sự chưa chau và trường kỳ với giai nhân ngay trên

đại lộ Tự do giữa một rừng người chiêm ngưỡng. Thế nào cũng có kẻ khôn ngoan đoán biết thâm ý nghịch ngợm và ngạo nghễ của chàng. Họ sẽ tìm cách mở cửa. Vô ích. Vì chàng sẽ sắm loại Pullman đóng mở toàn bằng điện. Họ sẽ tìm cách đập vỡ kính xe. Uống công. Vì chàng sẽ dặn hãng Mercé dès cung cấp loại kính đạn đại liên bắn không xuyên. Lê Diệp sẽ nóng mắt vội vã mở công-tắc cho xe chạy khỏi đám đông tò mò. Phí sức mà thôi. Vì chàng sẽ bí mật gắn một công-ắc thứ hai, khi nào chàng mở thì tài-xế mới mở được máy và mở được cửa. Lê Diệp chỉ còn nước kêu Trời như bọng và nhắc điện thoại lên để van vỉ, lạy lục chàng buông tha. Chàng sẽ nhắc ống nói đặt sát một bên để mời Lê Diệp nghe một số âm thanh độc đáo những âm thanh mà con trai, con gái kinh nghiệm trong tình yêu không thể không nhận ra...

Các ông cò sẽ giải tán đám đông. Khi ấy chàng mới rút riềm và mở cửa. Nhưng nửa giờ đã trôi qua...

Khoái chí Văn Bình cười rộ lên một tiếng.

— Ông Kevin ? Ông là Kevin phải không ?

Mãi buông hồn theo suốt mộng... đùa dai với ông cò Sài Gòn Văn Bình quên bằng chàng không còn ở Sài Gòn mà đang đứng như bị trời trồng trên nền bê-tông cứng đét của một quốc gia cộng sản rất ghét những kẻ hay nghịch và rất thù những kẻ hành

nghe giòn điệp như chàng.

— Ông Kevin ?

Người lạ giọng tiếng hai lần Văn Bình mới nghe thấy. Chàng giật bản người, quay lại :

— Vâng, tôi đây.

Trong thời gian qua, Văn Bình mắc một chứng bệnh mới, bệnh đãng trí. Chàng đã tự nhủ nhiều lần « mình là Kevin, mình là Kevin » thế mà vẫn quên, phải gọi hoài, gọi mãi chàng mới nhớ. Kể ra trong quá khứ Văn Bình cũng thường quên như vậy. Nhưng đạo này có vẻ chàng quên nhiều hơn. Có lẽ vì con ma rượu, và nhất là con ma tình ái ám ảnh. Nhưng cũng có lẽ vì chàng bắt đầu khinh địch một cách tắc trách.

Nhiệm vụ đầu tiên của điệp viên khi đặt chân xuống đất lạ, đặc biệt là đất thù là phải nhớ tên mượn, và nhớ kỹ tiểu sử. Nhưng bài học nhập môn trong trường điệp báo đều dạy điều đó. Trên thực tế, nhiều điệp viên tây phương đã mất mạng oan uổng vì quên tên. Một thiếu tá trong C.I.A. giả làm diễn viên sân khấu của một quốc gia cộng sản Trung-Âu đứng đợi xe điện ngầm ở Mạc tư khoa đã bị xích tay, chở về khám đường Lubiánka, lãnh một viên đạn vào gáy vì nhân viên KGB gọi tên ba lần ngay bên tai mà không thưa. Một thương gia Anh kiêm nhân viên MI-6 cũng bị giết chết trong trường hợp tương tự tại Tirana : y làm tình với một

cô gái Anba ni, nhân viên chim của sở Mật vụ Sigurimi. Trong cơn say sưa, cô gái gọi tên y, y chỉ rữ hữ nên vô tình tiết lộ là y dọt tên giả.

Mật vụ Sigurimi khét tiếng trên thế giới về thủ đoạn gọi tên người lạ bất thành linh đê khám phá điệp viên tây phương nguy trang. Sự ngạc nhiên của Văn Bình có thể là một dấu hiệu khiến mật vụ nghi ngờ.

Văn Bình vội che giấu sự sửng sốt bằng một nụ cười thật tươi. Cũng may sự biến đổi của chàng chỉ thoáng qua nên không bị để ý.

Kẻ gọi tên chàng là một người trung niên hơi lùn, nếu đối chiếu với tiêu chuẩn tây phương. Không những thấp, hăn còn mập nữa. Từ đầu xuống chân hăn chỉ là một khối thịt bèo nhèo, cái sọ dừa tròn như hòn bi ve đặt trên cái cổ cũng tròn, và dính vào tấm thân tròn lẳn. Chàng có cảm tưởng là hăn không có cổ. Nếu hăn không chia ra bắt thì Văn Bình có ấn tượng hăn không có cả tay nữa.

Bất giác Văn Bình liền tưởng đến Bờrét, đến gã mật vụ đón chàng tại phi trường Mạc tư khoa. đến những nhân viên Nhà nước nghênh tiếp chàng tại phía sau bức màn sắt. Toàn thể đều giống như giọt nước. Giống nhau ở bộ y phục đen thùng thình ống quần rộng đã đành, áo vét tông cũng rộng như thế áo mượn, thậm chí lưng quần còn rộng thêm hàng chục phân nữa. Nhưng giống nhau nhất là bề